

Kázání: 144. O soudci, co málem dostal pěstí pod oko

Jde jednoduše o to, jak si poskládáme žebříček priorit. Podle toho potom také vypadají naše modlitby. Nejde o počet slov, nejde o doprošování se, jde o kontakt s Bohem. V opačném případě bychom mohli podlehnout pocitu, že je všechno na nás, že to nezvládneme, že na to nemáme, že je všechno už předem ztraceno – no prostě poráženecká nálada.

Kázání

O soudci, co málem dostal pěstí pod oko

Čtení: Lukáš 18, 1 – 8

1 Vypravoval jim podobenství, aby ukázal, jak je třeba stále se modlit a neochabovat:

2 „V jednom městě byl soudce, který se Boha nebál a z lidí si nic nedělal.

3 V tom městě byla i vdova, která k němu ustavičně chodila a žádala: „Zastaň se mne proti mému odpůrci.“

4 Ale on se k tomu dlouho neměl. Potom si však řekl: „I když se Boha nebojím a z lidí si nic nedělám, 5 dopomohu jí k právu, poněvadž mi nedává pokoj. Jinak mi sem stále bude chodit, a nakonec mě umoří.““

6 A Pán řekl: „Všimněte si, co praví ten nespravedlivý soudce!

7 Což teprve Bůh! Nejedná on právo svým vyvoleným, kteří k němu dnem i nocí volají, i když jim s pomocí prodlévá?

8 Ujišťuji vás, že se jich brzo zastane. Ale nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde?“

Sestry a bratři,

osmiletý vnuk Tomáš tuhle přišel ze školní družiny, kde mají kroužek atletiky, a pochlubil se novým slovem, které dosud neznal. To slovo zní „relaxace“. Paní učitelka na konci cvičení dětem řekla, aby se vleže na zemi uvolnily a představovaly si, že jsou na nějaké pláži u moře.

„A víš, co jsem si představoval?“ zeptal se Tomík po návratu domů mámy, „jak jsem na pláži Omaha při vylodění v Normandii!“ Měl na mysli vylodění spojeneckých vojsk ke břehům nacisty okupované Francie v červnu 1944. Jelikož ho válčení zajímá, jako snad každého kluka, byla pro něj pláž posetá vojáky jedinou představou, která se mu v leže ve školní tělocvičně vybavila.

O modlitbě se také někdy mluví jako o způsobu relaxace. Člověk se uchýlí někam do soukromí, do nějaké té komůrky, jak doporučuje Ježíš v Matoušově evangeliu (6, 6), a tam se modlí k Bohu.

Když je tak jeden sám před Boží tváří, nemá důvod si na něco hrát, nasazovat si všelijaké masky, jak to my lidé ve společnosti děláme, nemusí držet fasádu, kterou od něj očekávají druzí, může být konečně sám sebou, takový, jaký skutečně je. Prostě relaxace.

Problém je, že zahlceni množstvím všelijakých vjemů, a samozřejmě také nejrůznějšími povinnostmi, v dnešní hektické době relaxovat na modlitbách jaksi moc nejde. Neumíme být sami se sebou a ticho nás spíš ruší.

Pod vlivem nových a nových událostí, které nám bez přestání zprostředkovávají média, pod tlakem sociálních sítí, které nám nedovolí se odpojit, jsou dnes komůrky, kde by byl člověk pouze sám se sebou a před tváří Boží, téměř nedostupné.

Modlitba má ovšem vícero podob, než jen že v ruchu světa budeme sami sebou, takoví, jací skutečně jsme.

Předně záleží na tom, za co nebo za koho se modlíme.

Zajímavé například je, že pokud se týká našich potřeb k životu, Ježíš k nějakému usilovnému modlení se nevybízí, spíš naopak. „Vždyť váš nebeský Otec ví, že to všechno potřebujete (Matouš 6, 32)“, říká zástupům v kázání na hoře. „Hledejte především jeho království a spravedlnost, všechno ostatní vám bude přidáno.“

Jakoby tím chtěl říct, abychom se netočili stále kolem vlastní osy, soustředění pořád jen na sebe sama, abychom modlitbu nebrali jen jako způsob, jak si polepšit.

Žel, v některých křesťanských kruzích je to právě takhle nastavené, Bůh je tady prý od toho, abychom byli šťastní, spokojení, zdraví a bohatí.

Což o to, chtít může kdokoli cokoli, ale v tomto případě je na špatné adrese. Ježíš svým učedníkům žádnou prosluněnou pláž nesliboval, naopak mluvil spíš o pláži, jako byla ta při vylodění v Normandii, mluvil o náročné úzké cestě, o potřebě uchovat si víru, že naše potýkání se se zlem v nás a kolem nás nakonec přece jen vyústí v nový věk spravedlnosti a vzájemné solidarity, v Boží království.

Ten, kdo se soustředí především na prosazování tohoto království a jeho pravidel, nakonec o nic nepříjde – všechno, co k životu potřebuje, bude mít, aniž by se musel tam nahoře doprošovat.

Jde jednoduše o to, jak si poskládáme žebříček priorit. Podle toho potom také vypadají naše modlitby.

Pokud na první místo dáme sebe, degradujeme Pána Boha na služebníčka nebo kouzelného džina.

Pokud ale na první místo dáme to, co má na prvním místě sám Bůh, tedy proměnu světa, ve kterém žijeme, všechno se rázem ocitne v novém světle, včetně modliteb.

Když se jednou učedníci Ježíše ptali, jak se tedy mají modlit, naučil je jednoduchou modlitbu, kterou známe jako Otčenáš.

Modlitbu, v níž vyjadřujeme touhu, aby se Boží království stalo skutečností, odhodlání zapojit se do jeho realizace, obavy, že na tenhle velký úkol nestačíme a také prosbu, aby nám Bůh v potýkání se se zlem byl nablízku.

Sváta Karásek, jehož některé písně máme ve zpěvníku, po prodělané mozkové mrtvici v rozhovoru pro jeden časopis řekl před osmi lety tato slova:

„Já jsem byl intelektuál, který měl okrášlenou květnatou modlitbu. Teď už mám jen modlitbu Páně. Pořád si ji opakuju... To úplně stačí. Bůh s intelektuálem nic společného nemá. Člověk si vystačí po celý život s Otčenášem.“

Myslím, že to tenkrát nemohl vyjádřit výstižněji. V modlitbě Páně je všechno.

Pokud tedy Ježíš uklidňoval zástupy, že se nemusejí Pána Boha o nic doprošovat, protože on ví, co lidé k životu potřebují ještě dřív, než s modlením začnou (Matouš 6, 8), a pokud učedníky naučil jen celkem krátkou modlitbu, pak nás nutně překvapí, že v dnešním textu jim naopak klade na srdce, že je třeba se „stále modlit a nevzdávat to“. Že by přece jen bylo třeba v některých případech Pána Boha zahrnovat nekonečným přívalem slov? Je snad potom větší šance na splnění proseb?

Nějak nám to ale neštymuje, jelikož právě nekonečné přivaly slov v modlitbě Ježíš označuje za pohanský zvyk (Matouš 6, 7). Hospodin není přece modla, kterou je třeba, s prominutím, ukecávat. Proč tedy ono „stále se modlit“? Záleží na překladu.

Ježíš neříká, že se máme modlit furt a pořád dokola, čím více slov, tím lépe. Spíš má na mysli modlitbu „za všech okolností, v každé době“.

Okolnosti a doba totiž mohou být nepříznivé. Třeba jako v naší současnosti. Vyčerpaní po covidu jsme svědky válečných hrůz, které jsme si už nedokázali představit. Ceny energií a vlastně všeho rostou a inflace z toho, co máme, s nepříjemným mlaskáním užívá čím dál větší sousta.

Nikdo neví, kdy a jak to všechno skončí. Vypadá to jakoby démoni násilí, strachu a bídy získali navrch.

Situace ne nepodobná té, v níž se nacházeli tenkrát Ježíšovi učedníci. Však se také báli, že být na straně dobra a mít odvahu zlu neustoupit, je pro ně příliš těžký úkol. Aby nepříznivou dobu nějak přestáli, chtěli po Ježíšovi přidat víru, že nový věk, kdy se poměry jednou provždy změni k lepšímu, není jen iluze.

Ježíš jim tehdy řekl, že i to málo víry, co jí mají, stačí k tomu, aby se věci začaly překvapivě měnit. Jde jen o to na nic nečekat, ale navzdory okolnostem jít do toho. V dnešním čtení ještě dodává, že vedle toho se učedníci nesmějí vzdát modlitby.

Nejde o počet slov, nejde o doprošování se, jde o kontakt s Bohem. V opačném případě bychom mohli podlehnout pocitu, že je všechno na nás, že to nezvládneme, že na to nemáme, že je všechno už předem ztraceno – no prostě poráženecká nálada.

Jako i v jiných situacích, také tady Ježíš výzvu doplní vtipným přirovnáním. Máme se prý modlit jako bezbranná vdova, která tak dlouho otravovala netečného soudce, až jí ze strachu vyhověl. Báł se totiž, že mu dá pěstí pod oko (takhle doslovně to v textu opravdu je) a bude mít ostudu.

Pán Bůh je samozřejmě jiný level než nějaký nespravedlivý soudce. Doprošovat se útočně Božího království netřeba, ale prosit a aktivně vyhlížet, to ano. Za všech okolností, v každé době.

Když budeme skutečně stát o nové poměry, kdy se prosadí spravedlnost, ohleduplnost a mír, pak vezme, že se stanou skutečností. Nejspíš ne hned všude, ale alespoň někde, jako klíčící semínka přicházející budoucnosti.

Modlitba má v tomhle boji za prosazení Božího království nezastupitelnou roli. Díky ní máme možnost udržovat kontakt s velením tam nahoře, díky ní víme, že nejsme sami. Slova není nutno pracně hledat. Nejsme přece pohaní. Stačí Otčenáš. V téhle modlitbě je všechno.

PeČ

SPCH 16. 10. 2022

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)